

שחקן קנדי דונלד סאתרלנד ב"אי הדובים"
המיטה היתה קצרה —

הפוטוגניות שלהם עוד בשעת הכתיבה, מזמינות עיבוד לקולנוע. והדבר הוכיח את עצמו מעל ומעבר לכל ספק בעבר, בסרטים כמו חותחי נברון, על רקע יוון, תחנת זברה אינה עונה, על רקע הצפון המושלג, או הנשרים פשוט עם שחר, על רקע הטירות הצבאיות של עמק הריין. כך היה סבור גם המפיק פיטר סנל, שקנה לפני כארבע שנים זכויות על ספריו של מקלין, מתוך תיקוה סמויה שהם יהפכו עבורו לגשם של דולרים, בדומה לזה שנפל בחלקו של הצמד ברוקלי וולצמן, אחרי שקנה את ספריו יאן פלמינג על גיימס בונד.

מרחבים קפואים. כשהזכויות בידו, יצא סנל לבדוק איך בדיוק אפשר להפוך את התוכנית למעשה. הוא שמע שקנה מכינה חוקים לעידוד הפקת סרטים בשטח, כולל פיתויים שקשה לעמוד בפניהם, כמו הנחות ניכרות במסים למשקיעים בסרטים. עם הסיפור של מקלין ביד הוא פנה לחברה המחזיקה בכמה תחנות-שידור

והם מסתפקים אחר כך בהפצתם בשוק הרחב.

ההפקה כמדע. כתוצאה מכך התפתח מדע מתוחכם ומשוכלל, ששמו הפקת סרטים, מדע שהמתמחים בו צריכים לדעת לא רק את כל רזי הטכניקה של הקולנוע, אלא גם את המיבנה הכלכלי של מדינות העולם השונות, את חוקי המטבע והכלכלה בכל אחת מהן, ואת האפשרויות לעקוף את כולם ולצאת בסרט ששוויו האמיתי הוא אולי עשרה מיליון דולר, אבל עלה למעשה רק חמישה. במדינה אחת נהנה הסרט מהלוואה קטנה, בשניה ממענק גדול, ובשלישית מפטור מיוחד ממסים. דוגמה נאה לכך הוא סרט חדש שנעשה לפי אי הדובים של אליסטר מקלין. ככל שאר ספריו של מקלין, שנמכרו עד היום בכ-60 מיליון מיליון עותקים, זכויות הסרט שלו נרכשו עוד לפני שיצא הספר לאור. ברור שמחזיתו של האיש, לספק עלילות מתח בכל מיני אתרים זרים ומרורים, שנראה כאילו נבחרו בשל התכונות

בימאי, בעיניו, הוא כמו מנצח על תזמורת. הוא צריך להשגיח לא רק על הכינון הראשוני, אלא גם על גגן המצילתיים. רק כך ישיג תוצאה מושלמת. כי בסופו של דבר, סרט הוא עבודת צוות, ולי התמוזל המזל לעבוד עם צוות שקשה למצוא דוגמתו. התיפאורן אלכסנדר טראוור (יהודי, שקארנה העסיקו בשם מושאל גם בעת הכיבוש הנאצי), הצלם יוג'ין שופטן, המוסיקאי ז'וזף קוסמה, ובעיקר המשורר ז'אק פרוור, שכתב רבים מתסריטי הסרטים שבהם עבדתי אתו סיפקו את הרגעים המאושרים בחיי. כימעט אף פעם לא התווכחנו, והוא תמיד התייחס לסרט כיצירתו של הבימאי. אילו היה חי, ורואה שניים מן הסרטים שעשינו יחד (ידי ג'הנדה ורצוף הערפילים) נמנים על עשרת הסרטים הטובים ביותר של הקולנוע הצרפתי המדבר, היה מחייך בלעג. לא הוא ולא אני רדפנו אי-פעם פרסים.

סרטים

פיתויים בקורה

בימים הטובים ההם, כשהוליווד היתה הוליווד ואולפני הסרטים היו היכלי הקודש שלה, הכל היה פשוט יותר. כאשר הוחלט לעשות סרט, לא טרח איש להתעניין במקום שבו מתרחשת העלילה. כי, בעצם, מה זה משנה? בין אם המקום הוא סהרה או הקוטב הצפוני, ממילא יצלמו אותו באולפן, בתנאים אופטימליים, עם תיפאורה משמחורת את הכל ועם טכנאים שמפעילים מכונות-ריח ומדליקים את השמש מדי בוקר.

היום זה כבר אחרת. האולפנים הגדולים דחפו את ידיהם עמוק לכיסים, כדי שאיש לא יוכל להוציא מהם פרוטה ללא אלף בדיקות מוקדמות. את השטחים הרחבים שעמדו לרשותם מכרו לקבלנים זרזים, שהציעו להם סכומים גדולים פי כמה וכמה מן ההכנסות הצפויות בסרטים. האולפנים מעדיפים לתת למפיקים עצמאיים לשבור את הראש ולקביא להם מוצרים מוגמרים.

(המשך מעמוד 69)

חד-גונית מאד. בנוסף לכך אני סבור, שהקולנוע הצרפתי, כתעשייה, חסר אמ-ביציות. נשיא המדינה הזמין אותי לארמון האליזה ושאל אותי מדוע אין עושים עוד סרטים גדולים כבעבר. עניתי לו, שלפי מיטב ידיעתי, אין איש שמציע לקולנוענים הצעירים את האמצעים הדרושים לעשיית סרטים כאלה.

מיפתורי ומופלא. לפני המלחמה עבדתי עם כמה מפיקים, שהיו ממש הרוח החיה בסרטים שעשינו. כך, למשל, באלי אחד מהם ושאל אותי אם אני מוכן לעשות סרט עם אנאבלה (כוכבת צרפתית שהיתה אז פופולרית מאד באירופה והוריעה גם בסרטים הוליוודיים). ברגע שמצאתי סיפור מתאים (הוטל די נורד), לא היו לי יותר בעיות.

הוא הניח לי לעשות בו כאוות נפשי, ולא חסך כסף, משום שידע כי כל סרט עם אנאבלה יחזיר את ההשקעה. אבל צריך לומר שלאנאבלה, ולשחקנים מצליחים גדולים אחרים של אותם ימים, כמו גאבן, ארלטי או בראסר, היה חשוב להופיע בסרטים טובים, ומצד שני, לבימאים היה חשוב להצליח, לא רק מבחינה אמנותית, אלא גם להגיע אל קהל רחב ככל האפשר. היום השתנו פני הדברים. בנו של שחקן מפורסם, שלא אקרא בשמו, אמר לי בגלוי: "אני לא אמות בחוסר כל, כמו אבי. הבו לי כסף, ולא חשוב באיזה סרט". ומפיק ממכרי בא אלי מוועד לספר לי על בימאי צעיר, באופנה, שפנה אליו בנו הלשון: "אני רוצה לעשות אתך את הסרט הבא. אני יודע שזה לא יכניס אגורה שחוקה, אבל יש לי חשק לעשות אותו".

אני חושש שהכוכבים היום שורפים את עצמם מהר מדי, ומופיעים ביותר מדי סרטים. באותה תקופה, שחקן כמו ז'אן גאבן היה מסתפק בסרט אחד לשנה. הוא לא היה אורח קבוע בכל סרט וסרט. משום כך, היה באותם הכוכבים משהו מן המיסתורי והמופלא. היום, אדם כמו בלמונדו מופיע בלי הרף, עד כדי כך שהקהל התחיל להתעייף ולחפש בלמונדו צעיר, שעה שהמקורי אינו זקן עדיין.

הרפתקה לצוללים

מסלול שיט מיוחד לצוללים מאילת נגד ראס מוחמד

צא לחופשה משגעת על K-Sun Boat סכיון הצוללים של "קופל"

שיט להשכרה -

CHARTER

אפשר לשכור את הספינה, כולל פנסיון מלא, אנשי צוות וציוד צלילה, על בסיס של מחיר יומי.

להנאתך:

* 6 תאים כפולים ממוזגים ומקלחות צמודות.
* פנסיון מלא.
* בירה, יין, תה קפה ומשקאות קלים חפשיים במשך כל ההפלגה.

המסלול:

אילת - ראס בורקה - ראס'אבו-ג'לוס - די זהב - טיראן - שארם-א-שיך - ראס מוחמד - טיראן - אילת.
6 ימים - 2 מחזורי צלילה בכל יום.

נותרו מספר מקומות לתאריכים: 4.5 - 11.5 ; 29.4 - 6.5

והחל מ-13.5 בכל יום ראשון עד יום שישי.

במחיר של: 6,600 ל"י כולל מע"מ.

K-סיורי ים בע"מ

משרד מכירות ראשי: "קופל טורס", רח' הירקון 252, ת"א, טל. 452111.
"קופל" אילת, מרכז מסחרי חדש, טל. 059-4105/6/7 ובכל סניפי "קופל" בארץ.

